

Примарни циљ екипе руске телевизије РЕНТВ – која је у нашој јужној покрајини боравила баш у тренутку када су албански политичари донели нелегални сецесионистички акт – био је рад на документарном филму о српским жртвама на Косову, али и да сними оштећене и разорене православне манастире, као и живот нашег напаћеног народа у изолованим енклавама. У екипи руске телевизије била је и Ина Деља, из организације руске дијаспоре у Србији – Руски талас.

Та организација, у жељи да помогне ширењу истине о Србији и страдању српског народа, решила је да понуди помоћ на терену руским новинарским екипама и другим групама које су ишле на Косово. А сада, када нас ослобађајућом пресудом осумњиченом за страхан злочин над српским цивилима, евроатлантски господари Косова подсећају да за западне проповеднике идеологије људских права живот припадника српског народа не значи ништа, сведочанство о страдању косовско-метохијских Срба једне Русиње, може за нас да буде веома корисно. Мислим да морамо да се сетимо пакленог страдања нашег народа и да о њему упорно не само говоримо, већ и вичемо, онима који се праве глуви и неми.

Неоплакани Гораждевац

Најстрашнија локација коју је екипа посетила представља село Гораждевац. Било је и страшнијих злочина од оног који се тамо десио, али ту се ради о деци! Док су се врелог августовског дана 2003. године купала у реци, напала их је група албанских терориста, и више њих убила или тешко ранила. Место где се злочин десио „и данас мирише на смрт, а поглед на преживелу, тешко рањену децу, рађа осећање туге које је тешко упоредити са било чиме што сам раније доживела“. Но, Косово скрива још многе друге трагедије! Убрзо се испоставило да ерупцији суморних емоција неће бити краја, док год се путује крвљу натопљеном земљом јужне српске покрајине.

„Ужас у очима мајке којој су албански терористи прво убили једну ћерку, а после док су

Пише: Драгомир Анђелковић
субота, 14 март 2009 19:21

ишли на сахрану и другу ћерку и мужа – ништа није мањи него код деце из Гораждевца“.

Не треба заборавити ни старицу, из изоловане српске енклаве, која већ девет година тражи двојицу синова, не желећи да верује у оно што сви други знају – да их више нема међу живима, јер терористи су у њеном крају убили скоро све српске мушкарце. И ни то није крај, све речено је само почетак тужне приче о страдању Срба на Косову.

Последња европска гета

Они Срби који су до сада преживели погроме и истрајали у намери да наставе да живе на земљи предака – великим делом су смештени у гета. У немогућности да им пруже пуну заштиту, а вероватно и без воље да то стварно учине, НАТО снаге у многим деловима Косова пружају Србима уточиште само у малим заштићеним зонама. То су место Штрпце, један кварт градића Ораховац и још пар насеља или делова насеља. А за локалне Србе је толико опасно да из тих гета изађу, да се градоначелник српског дела Ораховца ни на пар минута није усудио да пређе линију раздвајања за потребе снимања екипе телевизије РЕНТВ.

Још гори је положај пар десетина преосталих Срба (од 40 хиљада пре окупације) који живе у главном граду Аутономне покрајине Косово и Метохија – Приштини. Ти Срби су смештени у једној згради, а без оружане пратње не могу да оду ни да купе хлеб или млеко. Током немира и демонстрација, када не знају да ли ће неко на њих да пуца или провали у зграду – приштински Срби данима не смеју да подигну ни ролетне на прозорима, а камоли да изађу на балкон. Што се тиче становника „контејнерског града“ – који се налази поред Приштине – они ни немају шта да спусте на своје провизорне прозоре. У питању су људи које су у марту 2004. године Албанци протерали и из појединих енклава и гета, при томе убивши више њих. Мартовски погром била је порука малобројним преосталим Србима да немају шта да драже на простору „мултиетничког“, „мултикултурног“ и „демократског“ Косова, по евроатлантским стандардима!

Пошто у скученим деловима Косова где су и после тог страшног прогона Срби ипак наставили да живе, буквално више није било ни празне штале, а камоли непрепуњене куће – једини спас је био да се за мартовске избеглице нађе привремени смештај. У тим околностима реаговала је влада Руске Федерације. Министарство за ванредне прилике допремило је специјалне контејнере намењене смештају људи после земљотреса, поплава и других несрећа. Тако је настао „контејнерски град“. Међутим, трагедија је што се привремени смештај за његове житеље претворио у живот без будућности. Не смеју да се врате у своје разорене куће и да почну да их обнављају, а живе у сталном страху да их поново не задеси погром. Поготово, што знају да од када Албанци мисле

Пише: Драгомир Анђелковић
субота, 14 март 2009 19:21

да су добили жељену независност, немају разлога да доказују своју „толеранцију“ и да се уздржавају, чак и онолико колико су то раније чинили, од протеривања и убијања преосталих Срба на Косову.

Грачаницо, да си јабука ...

„Ипак, и поред свих косовских ужаса, кад дођете до величанствених манастира, када вам се учини да на вас пада сенка векова, осетите се блажено, помислите као да сте кроз небеску капију изашли из ове наше долине суза“, каже Инна. А екипа је за само неколико дана обишла бројне косовске православне манастире и светиње, како оне активне тако и разорене. Боравила је у манастиру Зочиште, Дечани, Бањска, Грачаница, у Пећкој патријаршији.

Косовски манастири су углавном задужбине српских средњовековних краљева, и скоро сви представљају значајна архитектонска и уметничка остварења. Ипак, на чланове екипе највећи утисак оставила је Грачаница. Манастир је после НАТО агресије, када је тамо нашао уточиште рашко-призренски епископ, пошто је био принуђен да напусти своје дотадашње средиште град Призрен, постао духовно средиште косовско-метохијских Срба. Понос манастира је чувена црква са пет кубета, која је због своје лепоте постала узор за изградњу бројних српских богомоља. Изузетне су и старе фреске, делимично сачуване до нашег времена, а међу њима се посебно истичу дела чувених солунских сликара Михајла и Евтихија (настала до 1321. године). „После обиласка напаћеног Косова“, каже моја саговорница, „на сваког путника намерника највећи утисак оставе сцене Страшног суда“. Српски народ на Косову и Метохији суочио се са пакленим страдањима, каква готово да људска машта и не може да представи!

Митровачки фронт

Колико и призори које приказује споменута фреска, било је страшно и искуство екипе РЕНТВ када се само један дан после обиласка манастира Грачаница и доношења акта о сецесији од стране косовских Албанаца (а тог дана је екипа била у Приштини) – нашла на великом митингу Срба у Косовској Митровици. Једини део Косова где Срби сада представљају већинско и компактно настањено становништво – чин неколико општина на северу. Природни центар те области је северни део града Митровица, део одвојен реком Ибар од јужних квартава, где већинско становништво чине Албанци.

На северу „наслоњеном“ на остатак Србије, Срби живе релативно слободно и скоро као да нису одвојени од слободног дела своје земље. Отуда, на акт о сецесији одговорили су масовним протестима, а између њих и припадника полиције УН, односно НАТО снага на Косову – умало да није дошло до сукоба. Међународна администрација на Косову, иако би формално морала да буде независна од владе САД – у пракси то није. Па тако настоји да мало по мало – упркос резолуцији 1244 Савета безбедности УН, која гарантује територијални интегритет Србије – успостави албанску власт над преосталим српским деловима Косова, односно да помогне привременој косовској управи да противправно прерасте у државну администрацију. Јасно је да такво понашање лажних миротвораца није могло да не створи тензије код Срба. Стање је додатно погоршало тзв. проглашење независности.

Екипа РЕНТВ нашла се на „првој линији фронта“, између агресивне полиције и снага НАТО, и с друге стране гневних демонстраната. Резултат је био одличан материјал, али је могло да буде и нешто друго – опасно по живот. На срећу све се добро завршило, а чланови тима су били пријатно изненађени бројним руским заставама које су, као симбол пријатељства према Русији и руском народу, носили демонстранти. Уз то, како је један од учесника у протестима рекао: „Кад видимо да се уз српске вијоре и руске заставе, нека топлина нас обузме; као што дете отето од своје породице охрабри сама помисао на мајку, тако и нас постојање велике словенске и православне Русије – колико год да је далеко – ободри да истрајемо у својој борби. Тим пре што знамо да Русија, од када је на њено чело дошао Владимир Путин, и од када више не клечи пред Америком, није равнодушна према нашем страдању и да настоји да нам помогне“.

* * *

Руска екипа отишла је са Косова потрешена оним што је видела, али и уз веру да ће се ускоро српске реке Дрина, Морава и Ибар, спојити са руском Волгом, Леном и Јенисејем, а културна, економска и политичка сарадња – и она топле, свакодневне, обична људска – између руског и српског народа, убрзо достићи размере какве због (негативног) стицаја историјских околности никада раније нису постојале. И да ће брзо доћи не само крај страдању српског народа на Косову и Метохији, већ и време за правду!

Видимо, и даље смо далеко од тога, али и да сами довољно не радимо да до правде дође. Није довољно да се наша држава, на мирољубив начин, бори за заштиту територијалног интегритета, и да настоји да помогне Србима који и даље живе у нашој

Српска косовска голгота – виђена очима једне Русиње

Пише: Драгомир Анђелковић
субота, 14 март 2009 19:21

јужној покрајини, већ мора и енергично да ради на томе да свет у пуном обиму сазна о страдању српског народа на Косову и Метохији, и о разарању хришћанских манастира и цркава. А чак и у оним земљама у којима имамо могућност да проговоримо о тим страхотама, ми то радимо тек повремено, кратког даха.

Истрајне активности на ширењу истине о Косову и страдању тамошњег српског народа, у Русији, Белорусији, Грчкој, Румунији, Кипру, не само што би побудиле јавно мњење тих земаља, већ би и тамошње владе подстакле да се са нама енергичније боре за елементарну правду и право угрожених људи на живот. То, у већој или мањој мери, не би остало без одјека и у оним западним земљама које према нама не осећају нарочиту блискост. С друге стране, док делујемо само одбрамбено, док другима препуштамо иницијативу, не можемо да очекујемо ни правду за наше пострадале сународнике, а камоли да нешто учинимо са статусом Косова и Метохије. Свака пасивна политика, ма колико привремено давала и извесне резултате, дугорочно је осуђена на пропаст!